

blive en naturlig Samvirken mellem Hæren og Skytteforeningerne, idet vore Rekrutter fra Skytteforeningerne mødte med Skydebøger, hvoraf man kunde se deres Standpunkt, og derefter kunde der arbejdes videre paa det givne Grundlag. Det vilde jeg anse for ønskeligt og rigtigt, og det vilde komme Hæren i høj Grad til gode. Men jeg har altid været en bestemt Modstander af at gøre nogen som helst Indrømmelse, fordi en ung Mand har været i en Skytteforening, og man vil se — jeg nævnedes sidst Forholdene i Svejts —, at skønt der ikke er noget Sted, hvor Skytteforeningerne og Hæren arbejde intimere sammen end i Svejts, er der ikke der noget Menneske, der har tænkt paa at formindske Tjenestetiden for dem, der ere i Skytteforeninger. Det er saa langt fra Tilfældet, at for to Aar siden blev Tjenestetiden udvidet. Den er ikke lang, og den blev næsten forøget til det dobbelte. Det er maaske heldigt, at man i denne Forsamling lige overfor Spørgsmaalet om Tjenestetiden minder om, at Sagen blev gjort til Genstand for en Folkeafstemning, hvor der blev stemt af 90 pCt. af Vælgerne, og Forlængelsen blev vedtagen.

Men naar der nu er foreslaaet af Forsvarsministeren — jeg tror, det er i en Ændring til § 12 —, at Folk, der have været Medlemmer af Skytteforeninger og Gymnastikforeninger og der præsteret særlig Dygtighed, skulle kunne hjemsendes en Maaned før de andre, vil jeg sige for det første, at jeg kan ikke se, det er noget som helst fortjenstligt at være Medlem af en Skytteforening. Jeg kan kun se det som en Pligt, og jeg er glad over, at mange føle det som en Pligt overfor Fædrelandet at søge at uddanne sig til dets Forsvar. Altsaa, af den Grund alene kan jeg ikke anse det for rigtigt at give en Belønning. Men der er en anden Side. En dygtig Skytte er en Mand, der er fuldstændig Herre over sit Legeme og sine Nerver og har et sikkert og skarpt Øje, men det have ikke alle Rekrutter. Enkelte have disse Egenskaber paa Forhaand, og de benytte dem, det er altsaa dem, der skulle sendes hjem. Men den anden, som kommer ind og arbejder hele Tiden med god og ærlig Villie for at uddanne sig saa godt som muligt, kan ikke komme med, fordi han ikke skyder saa godt. Det er min fulde Overbevisning, at hvis man gennemfører en saadan Bestemmelse, vil det give Anledning til overordentlig stor Misfornøjelse i Hæren.

Dertil kommer en anden Ting. Det er ikke Skydning og Gymnastik alene, det gælder om i Hæren, der er mange andre Discipliner, det gælder om, og fremfor alt gælder det om at opdrage Soldaterne paa en saadan Maade, at det bliver en Vane for dem at følge Kommandoen. Nu til Dags gælder det om under Kampen, at naar der kommanderes „Fremad“, saa gaar man fremad, over Gærder og hvor det skal være, man kan ikke andet, fordi man er bleven vænnet til at følge Kommandoen. Dertil kræves der en Tid, og den Tid, vi nu have, er snarere for kort end for lang.

Jeg noterede, at det ærede Medlem fra Nyborg gjorde opmærksom paa, at jeg var enig med Socialdemokraterne. Nej, det er jeg aldeles ikke, for min Betragtning af Hæren gaar sikkert i saa stik modsat Retning af deres som vel muligt. Men jeg skal i øvrigt gøre opmærksom paa, at naar jeg har udtalt mig, har jeg udtalt mig som sagkyndig, og i min Sagskundskab er der ikke gaaet nogen som helst Politik. Jeg udtaler, hvad jeg mener. Om det saarer eller ikke, bryder jeg mig ikke om. At Udtalelser af mig kunne misbruges, maa jeg finde mig i. Det maa enhver finde sig i, og jeg skal fremdeles finde mig deri.

Man skal neppe finde en stor Sag forelagt paa en uheldigere Maade end Forsvarssagen. Hvis de Herrer ville søge tilbage i Rigsdagstidenden og se den Maade, hvorpaa Lovene blev fremsatte i 1866—67 og 1879—80, ville De se, hvilken Omhu der var vist fra Regeringens Side for i Indledningen at fortælle, hvad det var for et Forsvar, man vilde opnaa. Styrken og alt kunde man se i Forslagene. Her er intet, kun Ændringsforslag, det er alt. Sagen er uheldigt forberedt og lige saa uheldigt behandlet i Udvalgene, thi Udvalgene have i Virkeligheden ikke gjort andet end det sædvanlige: at købslaa og sjakre, men Resultatet, hvad der kommer ud deraf, er der ingen, der ved. Det var derfor, jeg ansaa det for min Pligt at gøre opmærksom paa, hvor der var Mangel, som muligt vilde kunne rettes.

Jeg tager atter et Hovedpunkt, som er af allerstørste Betydning. Jeg nævnte sidst, at en Fæstning, der ikke har den nødvendige Besætningsstyrke, er en Ulykke for et Land. Der blev straks sagt mig, og det blev ogsaa noteret af et æret Medlem af Socialdemokratiet, at jeg havde sagt dette, og det skulde nok blive slaet fast. Men det er ikke første Gang, jeg